

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ОБЩИНСКИ СЪВЕТ - ЦАРЕВО

ДО
ОБЩИНСКИ СЪВЕТ ЦАРЕВО

ДОКЛАДНА ЗАПИСКА

От Даниел Скулиев – Председател на Общински съвет Царево

Относно: Частична отмяна на Решение № 435/Протокол № 26/20.12.2018 год. на Общински съвет-Царево и актуализиране на Наредбата за определяне размера на местните данъци на територията на Община Царево;

УВАЖАЕМИ ОБЩИНСКИ СЪВЕТНИЦИ,

Предоставям на Вашето внимание проект за частична отмяна на Решение № 435/Протокол № 26/20.12.2018 год. на Общински съвет-Царево и актуализиране на Наредбата за определяне размера на местните данъци на територията на Община Царево, предвид следните

МОТИВИ

1. Съгласно измененията в чл. 22 от Закона за местните данъци и такси, ДВ, бр. 98 от 2018 год., в сила от 01.01.2019 год., се определи данъкът за жилищни имоти, разположени на територията на населено място или селищно образувание, включени в Списъка на курортите в Република България и определяне на техните граници, приет с Решение на Министерския съвет № 153 от 24 февруари 2012 год., които за съответната година не са основно жилище на данъчно задълженото лице, не са отдадени под наем и не са регистрирани като места за настаняване по смисъла на Закона за туризма, в следните граници: от 5 до 7 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот - за имотите, разположени в балнеолечебни, климатични планински и климатични морски курорти от национално значение, включени в горепосочения списък.

2. На територията на Община Царево има няколко населени места, включени в Списъка на курортите в Република България и определяне на техните граници, приет с Решение на Министерския съвет № 153 от 24 февруари 2012 год. – гр. Царево и гр. Ахтопол са климатични морски курорти с национално значение, а с. Лозенец и Синеморец са климатични морски курорти с местно значение.

В изпълнение на горепосочените законови изисквания Общински съвет-Царево прие Решение № 435/Протокол № 26/20.12.2018 год., с което определи данъците за жилищни имоти, които за основно жилище останаха без промяна, а за тези жилищни имоти, които не са основно жилище на данъчно задълженото лице, не са отдадени под наем и не са регистрирани като места за настаняване по смисъла на Закона за туризма съобразно посочените граници, като за гр. Царево се прие минимум от 5 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот.

3. С Решение № 4/09.04.2019 год. по конституционно дело № 15 от 2018 год., обн., ДВ, бр. 32 от 16.04.2019 год., Конституционният съд обяви за противоконституционна разпоредбата на чл. 22 от Закона за местните данъци и такси в редакцията, обн., ДВ, бр. 98 от 2018 год., в сила от 01.01.2019 год.. Съгласно чл. 151, ал. 2 от Конституцията, актът, обявен за противоконституционен, не се прилага от деня на влизане на решението в сила. Така установеното в Конституцията действие на решението е само за напред, като разпоредбата, която е съществувала преди изменението и/или допълнението, отново възобновява своето правно действие.

4. Предлагам проект на решение, с което да отменим наше Решение № 435/Протокол № 26/20.12.2018 год. в частта по т. 3 и т. 4, с които се измени разпоредбата на чл. 15 от местната Наредба за определяне размера на местните данъци на територията на Община Царево, като се въведе разграничителният критерий при определяне на данъка за жилищни имоти съобразно измененията в чл. 22 от Закона за местните данъци и такси, ДВ, бр. 98 от 2018 год., в сила от 01.01.2019 год..

5. С оглед частичната отмяна на горепосоченото решение на ОбС е необходимо да се актуализира разпоредбата на чл. 15 от местната наредба, която следва да придобие предишната си редакция.

6. На основание чл. 26, ал. 3 от ЗНА, във връзка с чл. 77 от АПК настоящият проект за изменение Наредба за определяне размера на местните данъци на територията на Община Царево е публикуван на интернет страницата на Община Царево заедно с мотивите.

С оглед на гореизложеното и на основание чл. 21, ал. 1, т. 7 и ал. 2 от ЗМСМА, във връзка с чл. 26, ал. 3 от ЗНА, във връзка с чл. 77 от АПК, във връзка с Решение № 4/09.04.2019 год. на Конституционния съд по конституционно дело № 15 от 2018 год., обн., ДВ, бр. 32 от 16.04.2019 год., предлагам Общински съвет-Царево да приеме следното

РЕШЕНИЕ:

Отменя свое Решение № 435/Протокол № 26/20.12.2018 год. в частта по т. 3 и т. 4, като чл. 15 от Наредбата за определяне размера на местните данъци на територията на Община Царево възстановява предишната си действаща редакция и се отменя изцяло ал. 2 на същата разпоредба, а ал. 1 на чл. 15 от тази наредба престава да бъде обозначена като ал. 1, запазвайки своето съдържание, както следва:

„Чл. 15 (Изм. с Прот. № 20/27.01.2009 год.; Изм. с Прот. № 32/21.12.2009 год.; Изм. с Реш. № 232/Прот. № 16/21.12.2012 год.) (1) Размерът на данъка върху недвижимите имоти се определя в промил на база на данъчна основа съгласно чл. 20 и чл. 21, ал. 1 от ЗМДТ по населени места, както следва:

№ по ред	Населено място	Жилищни имоти		Нежилищни имоти	
		граждани	фирми	граждани	фирми
1.	гр. Царево	1	1	1.8	1.8
2.	гр. Ахтопол	3	3	3.5	3.5
3.	с. Лозенец	3	3	3.5	3.5
4.	с. Синеморец	3	3	3.5	3.5
5.	с. Резово	3	3	3.5	3.5
6.	с. Варвара	3	3	3.5	3.5
7.	с. Велика	3	3	3.5	3.5
8.	с. Фазаново	2	2	2	2
9.	с. Бродилово	2	2	2	2
10.	с. Кости	2	2	2	2
11.	с. Българи	2	2	2	2
12.	с. Изгрев	2	2	2	2
13.	с. Кондолово	2	2	2	2

ДАНИЕЛ СКУЛИЕВ

Председател на Общински съвет Царево

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ОБЩИНСКИ СЪВЕТ - ЦАРЕВО

Препис-извлечение!

ПРОТОКОЛ

№ 26

На основание чл. 23, ал. 4, т. 1 от ЗМСМА и чл. 26, ал. 2, т. 1 от Правилника за организацията и дейността на ОбС, неговите комисии и взаимодействието му с общинската администрация-Царево, на **20.12.2018 год. /четвъртък/ от 08.30 часа**, в сградата на НЧ „Г. Кондолов“ гр. Царево, се проведе **ДВАДЕСЕТ И ШЕСТОТО** заседание на Общински съвет-Царево.

След изслушване химна на Р. България, председателят на ОбС откри редовното **ДВАДЕСЕТ И ШЕСТО** заседание на Общински съвет-Царево.

ДНЕВЕН РЕД:

ПО ТОЧКА 7. Докладна записка от инж. Георги Лапчев-кмет на Община Царево, относно: „Изменение и допълнение на Наредбата за определяне на местните данъци на територията на Община Царево.“ /ДЗ № 790/30.11.2018 год./

На основание чл. 21, ал. 1, т. 7 и ал. 2 от ЗМСМА, във връзка с чл. 8 и чл. 26, ал. 1, ал. 2 и ал. 3 от ЗНА, във връзка с чл. 77 от АПК и във връзка с ДВ бр. 98 от 27.11.2018 год.,

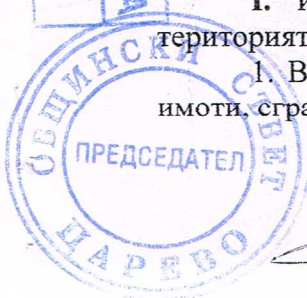
Общински съвет-Царево

РЕШИ № 435

I. Изменя и допълва Наредбата за определяне на местните данъци на територията на Община Царево по следния начин:

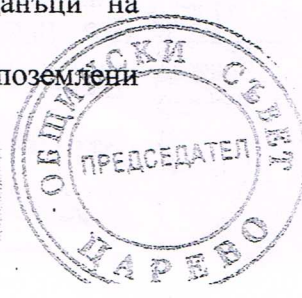
1. В чл. 7, ал. 1 думите „сгради и поземлени имоти“ се заменят с „поземлени имоти, сгради и самостоятелни обекти в сгради“.

ВЕРНО С ОРИГИНАЛА
Общински съвет
гр. Царево

[Signature]

ВЕРНО С ОРИГИНАЛА
Общински съвет
гр. Царево

2. В чл. 9 след думите „вещно право“ се добавя „на ползване“.

3. Досегашният текст на чл. 15 става ал. 1.

4. В чл. 15 се добавя нова ал. 2 със следния текст: „за жилищни имоти, разположени на територията на населено място или селищно образувание, включени в Списъка на курортите в Република България и определяне на техните граници, приет с Решение на Министерския съвет № 153 от 24 февруари 2012 год., които за съответната година не са основно жилище на данъчно задълженото лице, не са отдадени под наем и не са регистрирани като места за настаняване по смисъла на Закона за туризма, в следните размери:

а) 5 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот за имотите, находящи се в гр. Царево;

б) 6,5 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот за имотите, находящи се в гр. Ахтопол;

в) 6 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот за имотите, находящи се в с. Лозенец и с. Синеморец.

5. В чл. 19 се добавя нова ал. 3 със следния текст: „В случай, че е установено деклариране на повече от едно основно жилище, облекченията по ал. 1 и 2 не се прилагат и данъкът, определен по чл. 22, се дължи в пълен размер за всяко от жилищата и за периода, в който едновременно са декларирани като основни жилища.

6. Досегашният текст на чл. 21 става ал. 1.

7. В чл. 21 се добавя нова ал. 2 със следния текст: „Не се изисква подаване на данъчна декларация, когато промяната в обстоятелствата, имащи значение за определяне на данъка, са удостоверени от общината в случаите на търпимост на строежите, в изпълнение на Националната програма за енергийна ефективност на многофамилни жилищни сгради или в качеството ѝ на възложител по Закона за устройство на територията. Служител в общинска администрация отразява служебно настъпилите промени в техническите характеристики на имота.

8. Към чл. 30 се добавя изр. 2 със следния текст: „На основата на данъчната оценка, послужила за определяне на данъка, служителът в общинската администрация определя дължимия годишен данък и го съобщава на всеки наследник или заветник.

9. Чл. 37, ал. 2 се изменя по следния начин: „Данъкът се заплаща при прехвърлянето на недвижимия имот, ограничените вещни права върху недвижим имот и моторните превозни средства, а в останалите случаи по чл. 44, ал. 3 от ЗМДТ към момента на издаване на акта, удостоверяващ правото на собственост, който подлежи на вписване.

10. Чл. 41, ал. 1 се изменя по следния начин: „За леки и товарни автомобили с технически допустима максимална маса не повече от 3,5 т. годишният данък се състои от два компонента-имуществен и екологичен, и се определя по формулата по чл. 55, ал. 1 от ЗМДТ.“

10.1 Добавя нова т. 1 към ал. 1 на чл. 41 със следния текст: „Имущественият компонент се определя в зависимост от мощността на двигателя, както следва:

а) до 55 kW включително - **0,70** лв. за 1 kW;

б) над 55 kW до 74 kW включително - **0,81** лв. за 1 kW;

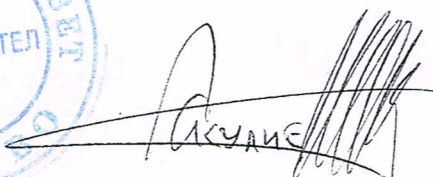
в) над 74 kW до 110 kW включително - **1,65** лв. за 1 kW;

г) над 110 kW до 150 kW включително - **2,20** лв. за 1 kW;

д) над 150 kW до 245 kW включително - **3,00** лв. за 1 kW;

е) над 245 kW - **3,60** лв. за 1 kW.“

10.2. Добавя нова т. 2 към ал. 1 на чл. 41 със следния текст: „Екологичният компонент се определя в зависимост от екологичната категория на автомобила както следва:

Съгласно

г. Царево

ОБЩИНСКИ СЪВЕТ
г. Царево

ВАРНО С ОРИГИНАЛА
Общински съвет
гр. Царево

Екологична категория	Коефициент
Без екологична категория, екологична категория „Евро 1“ и „Евро 2“	1,10
„Евро 3“	1,00
„Евро 4“	0,80
„Евро 5“	0,60
„Евро 6“ и EEV	0,40

11. Чл. 41, ал. 2 думите „леки автомобили“ се заменят с думите „леки и товарни автомобили с технически допустима максимална маса не повече от 3,5 т.“.

12. Чл. 41, ал. 6 се изменя по следния начин: „данъка за товарен автомобил с технически допустима максимална маса над 3,5 т, но не повече от 12 т., в размер на 20 лв. за всеки започнати 750 кг. товароносимост.“.

13. Отменя ал. 1 в чл. 45, като същата придобива следния текст: „За мотопеди и мотоциклети с мощност на двигателя до 74 kW включително, и съответстващи на екологична категория "Евро 4" данъкът се заплаща с 20 на сто намаление, а за съответстващите на екологични категории, по-високи от "Евро 4" - с 60 на сто намаление от определения по чл. 55, ал. 3 данък.“

14. Ал. 3 на чл. 45 става ал. 2 със следното съдържание: „За автобусите, товарните автомобили, с технически допустима максимална маса над 3,5 т, влекачите за ремарке и седловите влекачи с двигатели, съответстващи на екологична категория "Евро 4", данъкът се заплаща с 20 на сто намаление, а за съответстващите на "Евро 5", "Евро 6" и "EEV" - с 50 на сто намаление от определения по чл. 55, ал. 5, 6, 7 и 13 данък.“

15. Ал. 4 на чл. 45 става ал. 3.

16. Ал. 4 на чл. 45 придобива следното съдържание: „Когато в регистъра по чл. 54, ал. 1 от ЗМДТ няма данни за екологичната категория на моторното превозно средство, се приема, че превозното средство е без екологична категория.“

17. Чл. 47 придобива следния текст: „Данъкът се внася в приход на бюджета на общината по постоянния адрес, съответно седалището на собственика, а в случаите по чл. 54, ал. 5 от ЗМДТ - в приход на общината по регистрация на превозното средство“.

18. В Приложение № 2 към чл. 56 от Наредбата т. 21 отпада.

1. Ангел Георгиев Цигуларов-„отс.“

2. Емил Георгиев Пейчев- „отс.“

3. Георги Атанасов Русинов-„за“

4. Георги Кръстев Войнов-„за“

5. Даниел Николов Николов-„за“

6. Даниел Стоянов Скулиев-„за“

7. Дико Градев Диков-„за“

8. Живко Тодоров Жеков-„против“

9. Младен Димитров Бъчваров-„за“

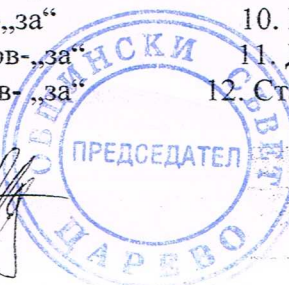
10. Невяна Радкова Фешева-„за“

11. Донка Стоянова Атанасова-„възд.“

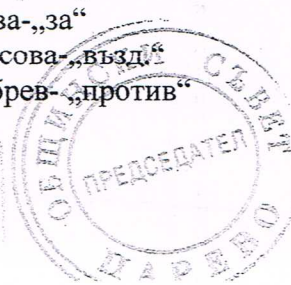
12. Станислав Добринов Добрев-„против“

ВЯРНО СОРИГИНАЛА
Общински съвет
гр.Царево

Скулиев

ВЯРНО СОРИГИНАЛА
Общински съвет
гр.Царево

13. Стела Тодорова Кюмюрджиева- „за“

Гласували „за“-8, „против“-2, „въздържали се“-1 /приема се/

Председател на ОбС Царево:

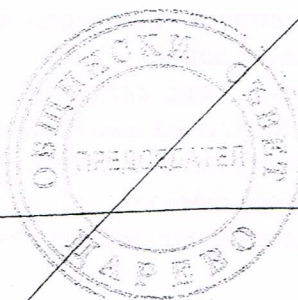
/Даниел Скулиев/

Юрисконсулт ОбС:/п/

/Елена Димитрова/

ВЯРНО С ОРИГИНАЛА
Общински съвет
гр.Царево

Конституционен съд

брой: 32, от дата 16.4.2019 г. Официален раздел / КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

стр.2

Решение № 4 от 9 април 2019 г. по конституционно дело № 15 от 2018 г.

РЕШЕНИЕ № 4 от 9 април 2019 г.
по конституционно дело № 15 от 2018 г.

Конституционният съд в състав: председател: Борис Велчев, членове: Георги Ангелов, Анастас Анастасов, Гроздан Илиев, Мариана Карагьозова-Финкова, Константин Пенчев, Филип Димитров, Таня Райковска, Надежда Джелепова, Павлина Панова, Атанас Семов, Красимир Влахов, при участието на секретар-протоколита Росица Симова разгледа в закрито заседание на 9 април 2019 г. конституционно дело № 15/2018 г., докладвано от съдия Атанас Семов.

Производството е по чл. 149, ал. 1, т. 2 и т. 4, предложение второ от Конституцията във фазата за решаване на делото по същество.

Делото е образувано на 27 ноември 2018 г. по искане на президента на Република България за установяване на противоконституционност и за произнасяне за съответствие с международни договори на следните законови разпоредби:

1. параграф 39, т. 6 от Закона за изменение и допълнение на Закона за корпоративното подоходно облагане (ДВ, бр. 98 от 27.11.2018 г.) (ЗИДЗКПО) относно изменението в чл. 22 от Закона за местните данъци и такси (обн., ДВ, бр. 117 от 10.12.1997 г.; посл. изм., бр. 24 от 22.03.2019 г.) като противоречащ на чл. 60, ал. 1 от Конституцията;

2. параграф 50, т. 3, буква „а“ ЗИДЗКПО относно вторите изречения на създадените нови ал. 4 и 5 в чл. 9 от Закона за митниците (обн., ДВ, бр. 15 от 6.02.1998 г.; посл. изм. и доп., бр. 17 от 26.02.2019 г.) като противоречащ на чл. 116, ал. 1, чл. 56, чл. 6, ал. 2 и чл. 4, ал. 1 от Конституцията и несъответен на чл. 8 от Всеобщата декларация за правата на човека и на чл. 6, § 1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи.

Като отчита, че атакуваните от президента разпоредби на ЗИДЗКПО, с които се правят промени в Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ) и в Закона за митниците (ЗМ), са влезли в сила, Конституционният съд приема, че предмет на производството пред него са чл. 22 ЗМДТ и чл. 9, ал. 4, изречение второ и ал. 5, изречение второ ЗМ.

С определение от 24 януари 2019 г. Конституционният съд е допуснал искането за разглеждане по същество и е конституирал като заинтересувани институции Народното събрание, Министерския съвет, министъра на финансите, Върховния административен съд, главния прокурор, омбудсмана, Висшия адвокатски съвет. Писмени становища са представили министърът на финансите, главният прокурор, омбудсманът и Висшият адвокатски съвет.

Отправена е покана да предложат писмени становища като заинтересувани от предмета на делото следните организации: Националният синдикат на административните служители, Националният синдикат на държавните служители в митническата администрация, Професионалното обединение на държавните служители, Федерацията на независимите синдикати от държавното управление и организации, Асоциацията за европейска интеграция и права на човека, Националното сдружение на общините в Република България, Съюза на юристите в България, Фондация „Български адвокати за правата на човека“, Българската асоциация по международно право и Българската асоциация за европейско право. Писмени становища са представили Професионалното обединение на държавните служители, Националният синдикат на държавните служители в митническата администрация, Съюзът на юристите в България, Българската асоциация по международно право.

Поканени да дадат писмено правно мнение по предмета на делото са: проф. д-р Христина Балабанова, проф. д-р Димитър Костов, проф. д-р Емил Мингов, проф. д-р Ю.Н. Васил Мръчков, проф. д-р Снежана Начева, проф. д-р Пенчо Пенев, проф. д-р Сашо Пенев, проф. д-р Ю.Н. Цветан Сивков, проф. д-р Красимира Средкова, доц. д-р Евелина Димитрова и доц. д-р Юрий Кучев. Писмено правно мнение са представили проф. д-р Ю.Н. Васил Мръчков, проф. д-р Христина Балабанова и доц. д-р Евелина Димитрова.

Конституционният съд, като обсъди доводите в искането, постъпилите по делото писмени становища и правни мнения, както и относимата правна уредба, за да се произнесе, взе предвид следното:

1. По искането за установяване на противоконституционност на разпоредбата на чл. 22 от Закона за местните данъци и такси:

Разпоредбата на чл. 22 ЗМДТ е изменена с § 39, т. 6 от Закона за изменение и допълнение на Закона за корпоративното подоходно облагане. Новата разпоредба на чл. 22 ЗМДТ влиза в сила от 1 януари 2019 г. и гласи:

„Чл. 22. Общинският съвет определя с наредбата по чл. 1, ал. 2 размера на данъка:

1. за недвижимите имоти, с изключение на недвижимите имоти по т. 2, в граници от 0,1 до 4,5 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот;

2. за жилищни имоти, разположени на територията на населено място или селищно образувание, включени в Списъка на курортите в Република България и определяне на техните граници, приет с Решение на Министерския съвет № 153 от 24 февруари 2012 г., които за съответната година не са основно жилище на данъчно задълженото лице, не са отдадени под наем и не са регистрирани като места за настаняване по смисъла на Закона за туризма, в граници, както следва:

а) от 5 до 7 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот – за имотите, разположени в балнеолечебни, климатични планински и климатични морски курорти от национално значение, включени в списъка по т. 2;

б) от 4,5 до 6 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот – за имотите, включени в списъка по т. 2, извън тези по буква „а“.

От изпратилите становища и правни мнения по делото единствено министърът на финансите намира искането за неоснователно. В становищата на омбудсмана и на Висшия адвокатски съвет, както и на Професионалното обединение на държавните служители и на Съюза на юристите в България, и в правните мнения на проф. В. Мръчков, проф. Хр. Балабанова и доц. Е. Димитрова със съответните аргументи се подкрепят и допълват доводите в искането на президента за установяване на противоконституционност на разпоредбата на чл. 22 ЗМДТ.

Предметът на делото в тази му част е пряко свързан с въпросите за изключителната компетентност на Народното събрание и за правната природа и функцията на данъците. Данъците са основен инструмент за обезпечаването с финансови средства на основните функции на държавата. В практиката на Конституционния съд по отношение на основните характеристики на данъка се подчертава: „Данъкът е задължително плащане, определено едностранно от държавата съобразно доходите и имуществата на облагаемите лица. То изхожда от публичноправното съществуване на държавата и е задължително фиксирано публичноправно плащане. Чрез него държавата и общините обременяват лицата за посрещане на своите финансови цели в съответните държавни и общински бюджети по начин, който те едностранно определят съгласно Конституцията.“ (Решение № 8 от 1997 г. по к.д. № 3/1997 г.).

Сред конституционните принципи, с които трябва да са съобразени законите разпоредби относно данъците, основно място има принципът за законоустановеност на данъците, според който единствено Народното събрание установява данъците и определя размера на държавните данъци. Властта за налагане на данъци е присъща на държавното управление. В системата на демократичното управление утвърден конституционен принцип, възприет и от българската Конституция, е тази власт да се осъществява от законодателния орган като най-непосредствен изразител на волята на титулярна на държавната власт.

Парламентът има демократична легитимност от най-висока степен. Право на гражданите е „сами или чрез своите представители да установят необходимостта от обществен данък, да го съгласуват свободно, да следят за неговото прилагане и да определят неговия размер, разпределение, изплащане и времетраене“ (чл. 14 от Декларацията за правата на човека и гражданина от 1789 г.). Това разбиране може да бъде открито още в английския Бил за правата от 1689 г. („няма данъци без съгласие“). На този принцип съответства изискването правомощията на изпълнителната власт в данъчната материя и задълженията на данъкоплатците да бъдат уредени в закон – т.е. в акт, приет от органа с най-висока демократична легитимност, в който гражданите са най-непосредствено представени.

Тази легитимност на данъчното облагане понякога се нарушава чрез уреждане на основанията или размера на данъците не със закон, а с акт на изпълнителната власт. Навлизането на изпълнителната власт в полето на компетентност, резервирано за законодателната материя на данъците, обичайно се оправдава с необходимост от гъвкавост на данъчната политика. Не е изключен известен компромис с утвърдената доктрина за законодателно определяне на данъците, като при изключителни обстоятелства изменения в уредбата на данъците се осъществяват от изпълнителната власт при условие за последващо утвърждаване от законодателното учреждение. Българската Конституция от 1991 г. обаче не познава института на делегирано законодателство и не допуска възложения с Основния закон прерогатив на парламента да установява данъците да се предоставя на правителството.

Конституционната рамка на властта на законодателното учреждение в материята на данъчното облагане у нас е принципно установена с разпоредбите на чл. 84, т. 3 и чл. 60 от Основния закон: чл. 84, т. 3 закрепва разбирането, че само представителите на суверена могат да установяват данъци за гражданите в политическата общност (и така изразява максимата „няма данъци без съгласие“), а ал. 1 на чл. 60 въвежда стандартите за тяхното определяне: съобразно доходите и имуществото на гражданите. Съвместният прочит на

този нормен комплекс налага разбирането, че установяването на каквито и да било данъчни задължения е възможно само със закон – но не например и с акт на Министерския съвет.

Конституционният съд поддържа последователно в своята практика, че като публичноправно вземане на държавата или общината данъците се установяват едностранно от държавата и само със закон, което гарантира правата на данъкоплатците (Решение № 3 от 1996 г. по к.д. № 2/1996 г.). Народното събрание не може да делегира това свое изключително правомощие на изпълнителната власт (пост. практика на КС: Решение № 3 от 1996 г. по к.д. № 2/1996 г.; Решение № 9 от 1996 г. по к.д. № 9/1996 г.; Решение № 6 от 1998 г. по к.д. № 4/1998 г.; Решение № 8 от 2002 г. по к.д. № 7/2002 г.).

Данъците са предназначени за осигуряване на финансови средства за изпълнението на публичните функции на държавата и техен белег е едностранното властническо установяване. Принципно ограничаване на публичната власт е конституционното изискване всички граждани да бъдат третирани от закона по еднакъв начин, включително и в материята на данъчното облагане. В защита на конституционните права на гражданите чл. 60 от Конституцията закрепва изискването за съобразеност на данъците с техните доходи и имуществото. По отношение специално на местните данъци чл. 141, ал. 3 от Конституцията предвижда правомощие за определяне на размера на местните данъци не от Народното събрание, а от общинския съвет, но при условия, по ред и в граници, определени само от Народното събрание със закон. Действащата редакция на чл. 141, ал. 3 е резултат от изменението на Конституцията от 2007 г. (ДВ, бр. 12 от 2007 г.). Въведената по този начин финансова децентрализация внася нюанс в правното регулиране на обществените отношения, свързани с общинските публични финанси, по отношение на размера на местните данъци, но не променя конституционното изискване за законоустановеност на данъците във всичките им елементи: данъчен обект, данъчна основа, данъчна единица, данъчна ставка и др.

В отклонение от тези основни положения, изяснени последователно в практиката на Конституционния съд, оспорената законова разпоредба въвежда по-високи данъчни ставки за жилищни имоти, разположени на територията на населено място или селищно образувание, включени в Решение № 153 на Министерския съвет от 24.02.2012 г. за обявяване Списък на курортите в Република България и определяне на техните граници. Така се осъществява нарушаваща Конституцията делегация на изключителни правомощия на Народното събрание (Решение № 5 от 2012 г. по к.д. № 13/2011 г.). Изключителната компетентност на НС да установява данъци във всичките им елементи относно недвижими имоти на гражданите се оказва поделена между парламент и правителство, което е конституционно недопустимо. Без законово посочени критерии правителството се овластява със свой акт за определяне на курортите от национално и местно значение косвено да предопределя размера на данъка върху недвижими имоти на територията на такива курорти.

В списъка, приет с решение на Министерския съвет, могат да бъдат включени или изключени едни или други курорти по неясни и евентуално субективни, във всички случаи трудно предвидими, критерии. Така смисълът и действието на закона се поставят в зависимост от подзаконов акт, чието естество позволява бързо и/или лесно изменение, което води до конституционно недопустима правна несигурност. Такава възможност на Министерския съвет да предопределя размера на данъка противоречи на конституционния принцип за разделение на властите (чл. 8 от Конституцията).

Изложеното дава основание на съда да приеме, че оспорената разпоредба на чл. 22 ЗМДТ противоречи на чл. 8, чл. 60, ал. 1, чл. 84, т. 3 и чл. 141 от Конституцията.

По отношение на второто посочено от президента на Република България основание за установяване на противоконституционност на разглежданата разпоредба трябва изначално да се вземе предвид конституционното разграничение между „имуществени“ и „подоходни“ данъци. Отделното посочване в чл. 60, ал. 1 от Конституцията на „доходи“ и „имущество“ изисква ясно и принципно разграничаване между двете категории данъци („подоходни“ и „имуществени“). В практиката си Конституционният съд приема за недопустимо елементите, които определят размера на данъците от една категория, да се използват при определяне на размера на другата категория данъци (Решение № 9 от 1996 г. по к.д. № 9/1996 г.; Решение № 8 от 2002 г. по к.д. № 7/2002 г.; Решение № 5 от 2012 г. по к.д. № 13/2011 г.; Решение № 11 от 2013 г. по к.д. № 20/2013 г.).

Разпоредбата на чл. 60, ал. 1 от Конституцията налага за цялата нормативна уредба на данъчното облагане изискване за съответствие на данъчната тежест с доходите и имуществото на гражданите. Категориите и видовете данъци може да се определят само въз основа на два критерия: според имуществото на данъчно задължените субекти или според техните доходи.

Основан компонент на данъка с най-съществено значение за неговия размер е данъчната ставка. Разграничаването на данъците като подоходни или имуществени зависи от обекта на облагане. Когато обект на данъчно облагане е получен или начислен в полза на данъчно задълженото лице доход, данъкът е от категория „подоходен“. С такъв се облагат доходите от използването на недвижим имот. Когато обект на данъчно облагане са самите движими вещи или недвижими имоти, данъкът се категоризира като „имуществен“. С такъв данък се облага стойността на имота, независимо за какви нужди се използва той (Решение № 9 от 1996 г. по к.д. № 9/1996 г., Решение № 11 от 2013 г. по к.д. № 20/2013 г.). Същото разбиране е отразено и в чл. 13 ЗМДТ, съгласно който данъкът се заплаща, независимо дали недвижимият имот се използва, или не. Според чл. 19 ЗМДТ данъчната ставка зависи единствено от данъчната оценка на имота. Определянето на размера на данъка в зависимост от други критерии (при това произтичащи не от закона, а от акт на Министерския съвет) противоречи на конституционния императив данъчният закон да съдържа точна и ясна уредба на всички елементи, характеризиращи данъчното задължение. Поради това предвидената в атакуваната нова редакция на чл. 22 ЗМДТ различна данъчна ставка според функционалната употреба на жилищния имот противоречи на чл. 60, ал. 1 от Конституцията, която изисква не само разграничаване между подоходните и имуществените данъци, но и недопускане на пренасянето към една категория данъци на елементи, присъщи на другата. Конституционният съд не намира основание да отстъпи от последователната си практика, според която размерът на данъка върху недвижими имоти „се обуславя от стойността на обекта, която не се влияе от това, за какви нужди се използва“, а „начинът на използване не е елемент от стойността“ (Решение № 9 от 1996 г. по к.д. № 9/1996 г.).

Новата редакция на разпоредбата на чл. 22 ЗМДТ предвижда прилагане на по-високи ставки, когато за съответната година имотите не са основно жилище на данъчно задълженото лице, не са отдадени под наем и не са регистрирани като места за настаняване по смисъла на Закона за туризма. С това размерът на данъка се поставя в зависимост от елементи, неприсъщи на имуществения данък. Смесването на елементите на данъка върху недвижими имоти като имуществен данък с елементите на подоходните данъци може да бъде ясно установено и от мотивите, с които народни представители внасят между първото и второто гласуване промени в чл. 22 ЗМДТ (чрез допълнения в Закона за изменение и допълнение на Закона за корпоративното подоходно облагане). Водещото съображение на вносителите е, че с предвидената диференцирана ставка се ликвидира съществуваща неравнопоставеност, тъй като собствениците, които отдават под наем имоти в курорти, освен данък върху недвижими имоти плащат и туристически данък/патентен данък или респ. подоходен данък по Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ) за доходите от наем. Подобно съображение може да бъде отнесено към определянето на данъчни облекчения или към подоходен данък, но не и към определянето на размера на имуществен данък.

Въпреки заявявания стремеж за постигане на равнопоставеност между две категории данъчни субекти – лицата, които отдават имот под наем, и тези, които не отдават имот под наем, оспорената разпоредба на чл. 22 ЗМДТ води до несправедлив резултат в противоречие с духа и буквата и на чл. 6, ал. 2 от Конституцията. Лицата, които не получават доходи от наем, ще дължат данък за имота си в по-висок размер от лицата, които получават доходи от своя имот. Не може да се приеме тезата на министъра на финансите в писменото му становище по делото, че изменението в закона е насочено към „справедливо облагане“, тъй като данък по ЗДДФЛ и патентен данък се дължат в резултат на избора на собствениците на тези имоти относно ползването им и на получения доход. Регистрацията на имотите по чл. 61, ал. 2 от Закона за туризма (ЗТ) се прави от лица, които извършват туристическа дейност (по чл. 3 ЗТ), т.е. имотът се използва за туроператорска и друга предвидена дейност, респ. самите имоти в обхвата на чл. 3, ал. 3 ЗМДТ са туристически обекти, поради което по ЗМДТ, раздел VI, собственикът им (но не и самият имот – арг. от чл. 61з ЗМДТ) се облага с патентен данък (и именно „за доходите си“). В приложение № 4 към закона изрично е посочено кои дейности подлежат на облагане с такъв данък и в какви размери. Доходите на лицата от имотите, отдавани под наем, от своя страна, се облагат по реда на ЗДДФЛ, при което несъмнено се облага именно доходът, а не имотът (като имущество). И в двата случая определяща е волята на собственика на имота да потърси доход от него, което, от своя страна, предопределя и вида подоходен данък, който се дължи.

Поради това няма конституционно основание идеята на законодателя за „равнопоставеност“ на двата вида собственици, разграничени според това как използват имота си (за доход или не). Начинът на използване на имота не е елемент от неговата стойност (Решение № 9 от 1996 г. по к.д. № 9/1996 г.), от която зависи облагането му с имуществен данък. Правото на собственост върху жилищен имот има един и същи обем както когато имотът се използва за жилищни нужди, така и когато се използва за осигуряване на доход. Респективно използването на имота като източник на доход поставя дохода, но не и самия имот, в режим на облагане с друг, „подоходен“ данък. Това, че данъчно задълженото лице е едно и също, по никакъв начин не може да доведе до смесването на функциите на двата вида данъчно облагане. Не е годна да промени изложеното принципно разбиране евентуалната воля на законодателя да стимулира „използването на имотите в курортите с курортни цели“ (респ. и за получаване на доход), за „въвеждане на ефективен механизъм за борба с незаконосъобразното отдаване на жилища под наем в курортите и избягване на плащането на дължимия данък“ (според мотивите на вносителите) или за „стесняване на сектора на сивата икономика“ (според министъра на финансите), като с фактически по-висок имуществен данък собствениците се насърчат да потърсят по-ниско облагане (с подоходен данък върху дохода от имота). Вярно е обратното: именно това довежда до неравно третирание на собствениците по отношение на дължимия от тях имуществен данък върху имота, като поставя размера на данъка в зависимост от употребата на имота.

Изложеното дава основание на съда да приеме по отношение на второто посочено от президента на Република България основание за установяване на противоконституционност, че оспорената разпоредба на чл. 22 ЗМДТ противоречи на чл. 6, ал. 2 и чл. 60, ал. 1 от Конституцията.

2. По искането за установяване на противоконституционност на чл. 9, ал. 4, изречение второ и ал. 5, изречение второ от Закона за митниците и за произнасяне по съответствието с чл. 8 от Всеобщата декларация за правата на човека от 10.12.1948 г. и с чл. 6, § 1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (ратифицирана със закон, приет от НС на 31.07.1992 г., – обн., ДВ, бр. 80 от 2.10.1992 г., в сила от 7.09.1992 г.):

Разпоредбите на чл. 9 ЗМ са изменени с § 50, т. 3, буква „а“ на Закона за изменение и допълнение на Закона за корпоративното подоходно облагане (ДВ, бр. 98 от 27.11.2018 г.). Новите разпоредби влизат в сила от 7 януари 2019 г. и гласят:

Член 9, ал. 4: „Териториалните дирекции се ръководят и представляват от директор, който се назначава от директора на Агенция

„Митници“ съгласувано с министъра на финансите, без да се прилага чл. 10, ал. 12. Правоотношенията с директорите на териториалните дирекции могат да бъдат прекратени без предизвестие от директора на Агенция „Митници“ по негова преценка съгласувано с министъра на финансите.”

Член 9, ал. 5: „Главните директори на главни дирекции и директорите на дирекции от специализираната администрация в Централното митническо управление се назначават от директора на Агенция „Митници“ съгласувано с министъра на финансите, без да се прилага чл. 10, ал. 12. Правоотношенията с главните директори на главни дирекции и директорите на дирекции от специализираната администрация в Централното митническо управление могат да бъдат прекратени без предизвестие от директора на Агенция „Митници“ по негова преценка съгласувано с министъра на финансите.”

От изпратилите становища и правни мнения по делото единствено министърът на финансите намира искането в тази му част за неоснователно.

В становището на главния прокурор се поддържа частична основателност на искането, а в становищата на Професионалното обединение на държавните служители, Националния синдикат на държавните служители в митническата администрация и Съюза на юристите в България, както и в правните мнения на проф. В. Мръчков и проф. Хр. Балабанова със съответните аргументи се подкрепят и допълват доводите в искането на президента за установяване на противоконституционност на разпоредбата на чл. 9, ал. 4, изр. второ и ал. 5, изр. второ от Закона за митниците.

Предметът на делото в тази му част се отнася пряко до въпроса за конституционните основи на държавната служба. Разпоредбата на чл. 116, ал. 1, изречение първо от Конституцията възлага на държавните служители ролята на изпълнители на волята и интересите на нацията. При осъществяване на своята служба те се ръководят единствено от закона и са длъжни да бъдат политически неутрални съгласно второто изречение на ал. 1 на чл. 116.

Разпоредбите на чл. 105, 106 и 116 от Конституцията, систематично разположени в глава пета „Министерски съвет“, разглеждани в единство, дават израз на разбирането, че Министерският съвет (правителството) и министрите като най-висши органи на изпълнителната власт реализират конституционните си функции и правомощия по ръководство и осъществяване на държавното управление ведно с държавната администрация.

Държавната администрация обаче осигурява изпълнението на политическите решения по държавното управление като устойчив, неополитически и експертен компонент от механизма на държавната власт (Решение № 9 от 2016 г. по к.д. № 8/2016 г.). Конституционната основа на държавната служба предполага стабилитет на служебното правоотношение, без който държавният служител не би могъл да остане верен на волята и интересите на нацията и политически неутрален и да се ръководи единствено от предписанията на закона. В подкрепа на подобен извод в практиката на Конституционния съд се посочва: „Няма съмнение, че по смисъла на чл. 116, ал. 1 от Конституцията държавните служители са замислени като траен, независим от политическите промени гръбнак на държавната власт, а тази функция изисква стабилитет на служебното им положение. ...Без служебен стабилитет не може да се постигне професионална квалификация на държавните служители, обезпечаваша надлежно изпълнение на възложените им функции.“ (Решение № 11 от 1998 г. по к.д. № 10/1998 г.).

Конституцията предвижда изрично в чл. 116, ал. 2, че правният режим на държавната служба се урежда със закон. На конституционно равнище се уреждат елементите и обхватът на основните функции на държавата, които подлежат на последващо детайлизиране със закон (Решение № 12 от 2018 г. по к.д. № 1/2018 г.). От законодателя се очаква да създаде благоприятна нормативна среда, която да направи възможно професионалното, добросъвестно, безпристрастно и политически неутрално изпълнение на службата в духа на конституционната повела на чл. 116, ал. 1.

Като израз на това разбиране в чл. 18 от Закона за държавния служител (ЗДСл) сред ръководните начала на правния режим на държавната служба съществено място има принципът за стабилитет. Той гарантира осъществяването на държавната служба по предписания от Конституцията начин: съобразно волята и интересите на нацията и при съблюдаване единствено на закона. Чрез този принцип се осигурява компетентно, отговорно и неподвластно на политически промени изпълнение на служебните задължения. В допълнение чл. 19 ЗДСл определя, че държавата създава необходимите условия за изпълнението на задълженията на държавния служител, като го защитава при законосъобразното изпълнение на служебните задължения.

Служебното правоотношение е подчинено на принципа на стабилитет неизменно от момента на неговото възникване, евентуално изменение, до неговото прекратяване. Проявление на принципа на стабилитет е и глава шеста на ЗДСл „Прекратяване на служебното правоотношение“. Изчерпателно изброените в чл. 103 ЗДСл основания за освобождаване от длъжност са свързани със: физическа невъзможност за изпълнение на службата (т. 3); проявена воля от страните по служебното правоотношение за неговото прекратяване (т. 1); обстоятелства, които внасят дисбаланс в заложената схема на разделение на властите, респ. преграждат обективното, безпристрастно и законосъобразно изпълнение на държавната служба в обществен интерес (т. 4); съображения от морален характер, произтичащи от осъждане на държавния служител на лишаване от свобода за умишлено престъпление от общ характер (т. 5) и пр. Преценката на тези основания зависи само от обективни факти или изразена воля на държавния служител.

Едностранично прекратяване на служебното правоотношение без предизвестие от органа по назначаване е предназначено да санкционира неправомерно поведение на държавния служител. То е допустимо само на основания, изчерпателно изброени в чл. 103 ЗДСл. Никъде сред тях не присъства прекратяване на служебното правоотношение без предизвестие по свободна преценка на органа по назначаване – и така се изпълнява конституционното изискване за политически неутралитет на държавните служители. Те не заемат длъжност въз основа на политическо доверие, поради което не е допустимо да бъдат освобождавани от длъжност по целесъобразност – а без служебен стабилитет не може да се постигне професионална квалификация на държавните служители, обезпечаваша надлежно изпълнение на възложените им функции (Решение № 11 от 1998 г. по к.д. № 10/1998 г.).

По отношение на правното положение на държавния служител Законът за държавния служител и Законът за митниците се съотнасят като общ към специален закон. Успоредно със стремеше да кодифицира уредбата, чл. 1 ЗДСл допуска със специални закони да се предвидят отклонения от общия режим. Конституционните основи на държавната служба обаче не може да се накърняват.

Законът за митниците е специален закон, който урежда структурата, функциите, задачите и дейността на митническата администрация. Законодателят е свободен да въвежда в него отклоняващи се от общия ред условия за заемане и освобождаване от длъжност на държавните служители, които са част от митническата администрация. Всеки нюанс в техния правен статус (в частност на директорите на териториални дирекции, главните директори на главни дирекции и директорите на дирекции от специализираната администрация на Централното митническо управление) трябва да държи сметка за мястото им в йерархията на държавната служба, за естеството и спецификата на възложените им функции и за тяхната значимост за нормалното функциониране на държавното управление.

Посочените директори в системата на митническата администрация несъмнено са държавни служители, при това висши държавни служители (по смисъла на чл. 5, ал. 1 и 2 ЗДСл и чл. 13, ал. 3 от Закона за администрацията) и са подчинени на принципите на държавната служба. По Конституция държавната служба трябва да бъде устойчив стълб на държавното управление. В отклонение от повелата за стабилитет, разпоредбите на чл. 9, ал. 4, изр. 2 и на ал. 5, изр. 2 ЗМ поставят засегнатата категория държавни служители в уязвимо положение, зависимо изцяло от преценката на директора на Агенция „Митници“. Налице е пробив в конституционното ядро на държавната служба, който не намира опора в особеностите на службата на директорите на териториални дирекции, главните директори на главни дирекции и директорите на дирекции от специализираната администрация на Централното митническо управление.

Предвидената в оспорената уредба процедура за освобождаване от длъжност открива широк хоризонт за субективизъм и произвол и създава реални предпоставки при осъществяването на техните функции посочените висши държавни служители да работят под влиянието въздействия, които могат да са и много различни от волята и интересите на нацията. Поради това възприетото в атакуваните разпоредби разрешение се явява отрицание на конституционната основа на държавната служба по чл. 116 от Конституцията.

Вярно е, че стабилитетът на държавната служба няма абсолютен характер. Държавната служба е строго йерархична структура, с присъщата ѝ субординация, отчетност и контрол. Държавните служители не са свободни от управленски указания, а са подчинени и на принципа на йерархичната подчиненост (чл. 18 ЗДСл). Отговорност на законодателя е да регулира държавната служба така, че да уравни стабилитета и йерархичната подчиненост на държавната служба. В конкретния случай обаче дължимият баланс не е постигнат, тъй като предвиденият в чл. 9, ал. 4, изр. 2 и ал. 5, изр. 2 ЗМ ред за освобождаване от длъжност – единствено по преценка на директора на Агенция „Митници“ (съгласувана с министъра на финансите), която не почива на ясни и обективни критерии – накланя везните в полза на йерархичната зависимост и отдалечаване държавната служба от конституционните изисквания по чл. 116, ал. 1. Не е изпълнен следователно конституционният императив за балансирана преценка на конкуриращи се ценности като гравитен компонент на принципа за правова държава.

Изложеното дотук не отрича оперативната самостоятелност. Всяка дискреционна преценка обаче трябва да остава в предвидените от Конституцията граници. Неслучайно чл. 116, ал. 2 от Конституцията възлага на законодателя да предвиди предпоставките и основанията за прекратяване на служебните правоотношения. Атакуваните разпоредби в чл. 9 ЗМ обаче посочват само компетентните държавни органи (директорът на Агенция „Митници“ съгласувано с министъра на финансите), които освобождават от длъжност посочените висши държавни служители не само по своя преценка (и дори без изискване за мотивиране на акта), но и без предизвестие.

Съществен конституционен недостатък на оспорената уредба е, че не задава нормативно изискванията, които да съобразява органът по назначаване, за да не прерасне преценката му в произвол. Произволът представлява нарушение на обективен критерий като мащаб за справедливост. Забраната за произвол е важен материалноправен компонент от съдържанието на правовата държава и е приложима към всеки закон (Решение № 1 от 2005 г. по к.д. № 8/2004 г.). Освобождаването от длъжност поради политически съображения например е допустимо единствено за лица, органи на управление или заемащи длъжности въз основа на лично политическо доверие и освободени от изискването за политически неутралитет (Решение № 11 от 1998 г. по к.д. № 10/1998 г.). Тази възможност е напълно неотносима към лицата, заемащи длъжностите, посочени в чл. 22 ЗМ. Вярно е обратното: към такива длъжности в пълна степен е приложимо изискването за неутралитет и професионализъм, още повече като се отчете, че системата на митниците в държава – членка на ЕС, има съществени функции по охраняване на бюджета на ЕС и митническия съюз (изключителна компетентност на ЕС).

Изложеното дава основание на съда да приеме, че разпоредбите на ал. 4, изр. 2 и ал. 5, изр. 2 на чл. 9 ЗМ следва да бъдат обявени за противоречащи на чл. 116 от Конституцията.

Оспорените разпоредби прелятват и пълноценната реализация на правото на съдебна защита. Универсалното право на защита по

чл. 56 от Конституцията е конкретизирано в чл. 120, ал. 2 като обща норма за обжалваемост пред съд на всички административни актове. Съдебният контрол над административните актове е конститутивен елемент на правовата държава. Възникнал исторически като израз на идеята за разделение и балансиране на властите, той е израз и на подчинението на държавната власт на Конституцията и законите (Решение № 13 от 1993 г. по к.д. № 13/1993 г.). В своята практика Конституционният съд подчертава фундаменталното значение на разпоредбата на чл. 120, ал. 2 от Конституцията и нейната основополагаща роля на гаранция за утвърждаването на принципите на правовата държава, на разделения на властите и на подчинението на изпълнителната и съдебната власт на закона (Решение № 13 от 1993 г. по к.д. № 13/1993 г.; Решение № 21 от 1995 г. по к.д. № 18/1995 г.; Решение № 18 от 1997 г. по к.д. № 12/1997 г.; Решение № 8 от 1999 г. по к.д. № 4/1999 г.; Решение № 3 от 2002 г. по к.д. № 11/2002 г.; Решение № 1 от 2012 г. по к.д. № 10/2011 г. и др.).

Разпоредбата на чл. 120, ал. 2 от Конституцията определя ясно, че на съдебен контрол не подлежат само административните актове, за които това е експлицитно предвидено в закона. В конкретния случай атакуваните разпоредби на чл. 9 ЗМ не предвиждат изрично изключване от обхвата на съдебния контрол на заповедите за освобождаване от длъжност, издадени от директора на Агенция „Митници“. При оспорване на такива заповеди обаче съдът няма да може да провери тяхната законосъобразност поради отсъствието на законово равнище на предпоставки за прекратяване на служебното правоотношение със засегнатите държавни служители. Така се постига фактическо поставяне на тази категория индивидуални административни актове извън съдебен контрол.

Конституционният съд винаги е тълкувал ограничително възможността да се изключи съдебното обжалване на административните актове, която допуска чл. 120, ал. 2 *in fine* от Конституцията. Когато достъпът до съдебна защита по отношение на определени административни актове се стеснява, законодателната целесъобразност се ограничава, а необжалваемостта не може да засяга реализацията на основните права и свободи на гражданите, освен ако не се налага за защитата на висши конституционни ценности, свързани с особено важни интереси на обществото (Решение № 5 от 1997 г. по к.д. № 25/1996 г.; Решение № 1 от 2012 г. по к.д. № 10/2011 г.; Решение № 14 от 2014 г. по к.д. № 12/2014 г. и др.). Преграждането на пътя към съдебно обжалване на заповедите на директора на Агенция „Митници“ по чл. 9, ал. 4, изр. 2 и ал. 5, изр. 2 ЗМ е лишено от конституционна легитимност, тъй като не е обусловено от висша конституционна ценност, в името на която правото на защита да отстъпи (арг. от Решение № 14 от 2014 г. по к.д. № 12/2014 г.).

Допуснато е и накръняване на конституционния принцип на равенство пред закона (чл. 6, ал. 2 от Конституцията). В своята практика Конституционният съд е имал възможност да изясни, че когато за едно и също право или задължение законът предвижда диференциация, това не означава непременно нарушаване на конституционния принцип за равенство пред закона. Във всички случаи, за да е конституционно търпима, диференциацията трябва да почива на определен критерий и на него трябва да отговарят всички от една група субекти (Решение № 6 от 2010 г. по к.д. № 16/2009 г.; Решение № 3 от 2013 г. по к.д. № 7/2013 г.; Решение № 4 от 2014 г. по к.д. № 12/2013 г.).

Оспорената уредба въвежда специален ред за прекратяване на служебни правоотношения, приложен спрямо директорите на териториални дирекции, главните директори на главни дирекции и директорите на дирекции от специализираната администрация на Централното митническо управление. Не могат обаче да се установят специфики в техните функции, които да снабдят с конституционно оправдание освобождаването им от длъжност без предизвестие по преценка на директора на Агенция „Митници“. Установеният в чл. 9, ал. 4, изр. 2 и ал. 5, изр. 2 ЗМ диференциран режим е лишен от разумно и обективно основание и противоречи на природата на конституционния принцип за равенство пред закона.

Създаденият с атакуваните разпоредби ред за прекратяване на служебни правоотношения, който се прилага само спрямо ръководните служители в структурните звена на Агенция „Митници“, но не и спрямо ръководните служители в други структури на държавната администрация, без да намира опора в Основния закон, представлява нееднакво третиране на еднакви по своята същност случаи в отклонение от принципа за равенство пред закона. Това води до несправедлив резултат и подкопаване конституционните основи на държавната служба.

По изложените съображения разпоредбите на ал. 4, изр. 2 и ал. 5, изр. 2 на чл. 9 ЗМ следва да бъдат обявени за противоречащи на чл. 6, ал. 2, чл. 116 и чл. 120, ал. 2 от Конституцията.

Обявяването на разпоредбите на чл. 22 от Закона за местните данъци и такси и на чл. 9, ал. 4, изречение второ и ал. 5, изречение второ от Закона за митниците за противоконституционни има за последица прекратяване на действието им и на съществуването им като правни норми от действащото законодателство, както следва от направеното от Конституционния съд задължително тълкуване на чл. 151, ал. 2, изр. 3 от Конституцията (Решение № 22 от 31.10.1995 г. по к.д. № 25 от 1995 г.). Тъй като по силата на настоящото решение на съда тези разпоредби престават да съществуват, безпредметна е преценката по чл. 149, ал. 1, т. 4 от Конституцията за съответствието им с общопризнатите норми на международното право и с международните договори, по които България е страна, и искането следва да бъде оставено без разглеждане в тази му част.

По изложените съображения и на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията Конституционният съд

РЕШИ:

Обявява за противоконституционни разпоредбите на чл. 22 от Закона за местните данъци и такси (обн., ДВ, бр. 117 от 10.12.1997 г.; посл. изм., бр. 24 от 22.03.2019 г.) и на чл. 9, ал. 4, изречение второ и ал. 5, изречение второ от Закона за митниците (обн., ДВ, бр. 15 от 6.02.1998 г.; посл. изм. и доп., бр. 17 от 26.02.2019 г.).

Председател: **Борис Велчев**

2821

**РЕШЕНИЕ № 153 ОТ 24 ФЕВРУАРИ 2012 Г. ЗА ОБЯВЯВАНЕ СПИСЪК НА
КУРОРТИТЕ В РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ И ОПРЕДЕЛЯНЕ НА ТЕХНИТЕ
ГРАНИЦИ**

В сила от 02.03.2012 г.

Обн. ДВ. бр.18 от 2 Март 2012г.

На основание чл. 76 от Закона за здравето

МИНИСТЕРСКИЯТ СЪВЕТ
РЕШИ:

1. Обявява Списък на курортите в Република България и определя техните граници, съгласно приложението.
2. Решението влиза в сила от деня на обнародването му в "Държавен вестник".

Приложение към т. 1

Списък на курортите в Република България и техните граници

Балнеолечебни курорти от национално значение		Административен акт, с който населеното място/селищното образувание е обявено за курорт и са определени границите му
1	2	3
1.	гр. Берковица, община Берковица	ПМС № 285 от 1974 г.
2.	Бургаски минерални бани, община Бургас	ПМС № 549 от 1950 г.
3.	гр. Баня, община Карлово	ПМС № 549 от 1950 г.
4.	с. Баня, община Панагюрище	ПМС № 89 от 1967 г.
5.	гр. Баня, Столична община	ПМС № 549 от 1970 г.
6.	гр. Велинград, община Велинград	ПМС № 549 от 1950 г.
7.	гр. Вършец, община Вършец	ПМС № 549 от 1950 г.
8.	курорт "Вили Костенец", община Костенец	ПМС № 549 от 1950 г.
9.	гр. Кюстендил, община Кюстендил	ПМС № 549 от 1950 г.
10.	гр. Мерицлери, община Димитровград	ПМС № 508 от 1971 г.
11.	гр. "Момин проход", община Костенец	ПМС № 549 от 1950 г.
12.	Нареченски минерални бани, община Асеновград	ПМС № 549 от 1950 г.
13.	гр. Павел баня, община Павел баня	ПМС № 549 от 1950 г.

14.	гр. Сандански, община Сандански	РМС № 89 от 1967 г.
15.	Сливенски минерални бани, община Сливен	РМС № 89 от 1967 г.
16.	Старозагорски минерални бани, община Стара Загора	РМС № 89 от 1967 г.
17.	гр. Стрелча, община Стрелча	РМС № 331 от 1969 г.
18.	Минерални бани, община Минерални бани, област Хасково	РМС № 41 от 1952 г.
19.	гр. Хисаря, община Хисаря	РМС № 549 от 1950 г.
Балнеолечебни курорти от местно значение		Административен акт, с който е обявен курортът
1.	с. Баните, община Баните	Заповед № 2620 на Министерството на народното здраве и социалните грижи (МНЗСГ) (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
2.	гр. Благоевград, община Благоевград	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
3.	гр. Брацигово, община Брацигово	Заповед № 464 на МНЗСГ (ДВ, бр. 27 от 1967 г.)
4.	гр. Брезник, община Брезник	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
5.	Беденски минерални бани, община Девин	Заповед № 464 на МНЗСГ (ДВ, бр. 27 от 1967 г.)
6.	с. Баня, община Несебър	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
7.	с. Байкалско, община Радомир	Заповед № 40 на МНЗ (ДВ, бр. 67 от 1977 г.)
8.	местност "Банище" до с. Бачево, община Разлог	Заповед № 1456 на МНЗ (ДВ, бр. 18 от 1977 г.)
9.	с. Баня, община Разлог	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
10.	с. Бачево, община Разлог	Заповед № 540 на МНЗ (ДВ, бр. 18 от 1976 г.)
11.	Белчински минерални бани, община Самоков	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
12.	с. Вонеща вода, община Велико Търново	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
13.	с. Варвара и с. Ветрен дол - селището около минералните бани, община Септември	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
14.	с. Добринище, община	Заповед № 2620 на МНЗСГ

	Банско	(ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
15.	гр. Девин, община Девин	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
16.	гр. Долна баня, община Долна баня	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
17.	с. Елешница, община Разлог	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
18.	Казанлъшки минерални бани, община Казанлък	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
19.	с. Красново, община Хисаря	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
20.	с. Михалково, община Девин	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
21.	с. Марикостиново, селището около минералните бани, община Петрич	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
22.	с. Мараш, община Шумен	Заповед № 745 от 1979 г.
23.	Огняновски минерални бани, община Гърмен	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
24.	с. Овча могила, община Свищов	Заповед № 1448 на МЗ от 1977 г.
25.	Пчелински минерални бани, община Костенец	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
26.	гр. Петрич, община Петрич	Заповед № 2238 на МНЗ от 1975 г.
27.	гр. Провадия, община Провадия	Заповед № 1734 на МНЗСГ (ДВ, бр. 40 от 1966 г.)
28.	с. Рударци, местността около минералния извор, община Перник	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
29.	с. Стефан Караджово, община Болярово	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
30.	с. Сланотрън, община Видин	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
31.	гр. Сапарева баня, община Сапарева баня	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
32.	гр. Симитли, община Симитли	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
33.	кв. Панчарево, гр. София, Столична община	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
34.	с. Шипково, община Троян	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
35.	с. Ягода, община Мъглиж	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)

Климатични планински курорти от национално значение		Административен акт, с който е обявен курортът
1.	курортен комплекс "Боровец", община Самоков	ПМС № 18 от 1948г., ПМС № 45 от 2005 г. (ДВ, бр. 11 от 2005 г.)
2.	с. Говедарци, община Самоков	ПМС № 89 от 1967 г. (ДВ, бр. 35 от 1967 г.)
3.	гр. Котел, община Котел	ПМС № 89 от 1967 г. (ДВ, бр. 35 от 1967 г.)
4.	курортен комплекс "Пампорово", община Смолян и община Чепеларе	ПМС № 89 от 1967 г. (ДВ, бр. 35 от 1967 г.); ПМС № 45 от 2005 г. (ДВ, бр. 11 от 2005 г.)
5.	местост "Юндола", община Велинград	ПМС № 89 от 1967 г. (ДВ, бр. 35 от 1967 г.)
Климатични планински курорти от местно значение		Административен акт, с който е обявен курортът
1.	гр. Априлци, община Априлци	Заповед № 670 на МНЗ (ДВ, бр. 25 от 1978 г.)
2.	местност "Ашиklar", община Берковица	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
3.	местност "Атолука" (курорт "В. Петлешков"), община Брацигово	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
4.	местност "Белите брези", община Ардино	Заповед № 5585 на МНЗ от 1967 г.
5.	гр. Банско, община Банско	Заповед № 1366 на МНЗ (ДВ, бр. 35 от 1975 г.)
6.	местността около язовир "Батак", община Батак	Заповед № 2620 МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
7.	местност "Бодрост", община Благоевград	Заповед № 464 на МНЗСГ (ДВ, бр. 27 от 1967 г.)
8.	с. Бяла Черква, община "Родопи"	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
9.	с. Бели Искър, община Самоков	Заповед № 452 на МНЗ от 1969 г.
10.	местността около хижа "Гоце Делчев", община Банско	Заповед № 464 на МНЗСГ (ДВ, бр. 27 от 1967 г.)
11.	с. Дедово, община "Родопи"	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
12.	гр. Елена, община Елена	Заповед № 464 на МНЗСГ (ДВ, бр. 27 от 1967 г.)
13.	гр. Етрополе, община Етрополе	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
14.	местност "Зелин", община Ботевград	Заповед № 1734 на МНЗСГ (ДВ, бр. 40 от 1966 г.)

15.	гр. Златарица, община Златарица	Заповед № 3635 на МНЗ (ДВ, бр. 73 от 1980 г.)
16.	местността около язовир "Камен проход" (бивш "Васил Коларов"), община Батак	Заповед № 464 на МНЗСГ (ДВ, бр. 27 от 1967 г.)
17.	гр. Клисура, община Карлово	Заповед № 1734 на МНЗСГ (ДВ, бр. 40 от 1966 г.)
18.	гр. Копривщица, община Копривщица	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
19.	местност "Карандила", община Сливен	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
20.	местност "Люляците", община Габрово	Заповед № 1734 на МНЗСГ (ДВ, бр. 40 от 1966 г.)
21.	гр. Малко Търново, община Малко Търново	Заповед № РД-15-778 на МНЗ от 1981 г.
22.	с. Маджаре, община Самоков	Заповед № 452 на МНЗ от 1969 г.
23.	с. Мала църква, община Самоков	Заповед № 452 на МНЗ от 1969 г.
24.	с. Орешак, община Троян	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
25.	местност "Патлейна", община Преслав	Заповед № 1734 на МНЗСГ (ДВ, бр. 40 от 1966 г.)
26.	местност "Папаз чаир", община Гоце Делчев	Заповед № 464 на МНЗСГ (ДВ, бр. 27 от 1967 г.)
27.	Панагюрски колонии, община Панагюрище	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
28.	гр. Пещера, община Пещера	Заповед № РД-09-315 на МНЗ от 1984г. (ДВ, бр. 75 от 1984 г.)
29.	местност "Предела", община Разлог	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
30.	местността около хижа "Попина лъка", община Сандански	Заповед № 464 на МНЗСГ (ДВ, бр. 27 от 1967 г.)
31.	гр. Плачковци, община Трявна	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
32.	гр. Ракитово, община Ракитово	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
33.	местността около Рилски манастир, община Рила	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
34.	с. Рибарица, община Тетевен	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
35.	с. Розовец, община Брезово	Заповед № 4341 на МНЗ от

		1980 г.
36.	местност "Семково", община Белица	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
37.	местността около хижа "Синаница" в Пирин, община Гоце Делчев	Заповед № 464 на МНЗСГ (ДВ, бр. 27 от 1967 г.)
38.	курорт "Свети Константин", община Пещера	Заповед № 2620 МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
39.	гр. Самоков, община Самоков	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
40.	гр. Смолян и близката околност, община Смолян	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
41.	природен парк "Витоша", Столична община	Заповед № 1734 на МНЗСГ (ДВ, бр. 40 от 1966 г.)
42.	гр. Тетевен, община Тетевен	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
43.	гр. Трявна, община Трявна	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
44.	гр. Троян, община Троян	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
45.	местността около хижа "Трещеник", община Якоруда	Заповед № 464 на МНЗСГ (ДВ, бр. 27 от 1967 г.)
46.	местност "Факъдере", община Средец	Заповед № 3493 на МНЗ от 1973 г.
47.	местност "Хайдушки поляни", община Смолян	По чл.21 ЗМСМА (ДВ, бр. 45 от 2005 г.)
48.	местност "Чаира", община Белово	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
49.	гр. Чепеларе, община Чепеларе	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
50.	гр. Якоруда, община Якоруда	Заповед № 1480 на МНЗ (ДВ, бр. 35 от 1975 г.)
Климатични морски курорти от национално значение		Административен акт, с който е обявен курортът
1.	курортен комплекс "Албена"	РМС № 45 от 2005 г. (ДВ, бр. 11 от 2005 г.)
2.	гр. Ахтопол, община Царево	РМС № 224 от 1972 г.
3.	гр. Балчик и местност "Фиш-фиш", община Балчик	ПМС № 89 от 1957 г. (ДВ, бр. 33 от 1967 г.)
4.	гр. Бургас, община Бургас	ПМС № 741 от 1953 г.
5.	гр. Варна (от Златни пясъци до нос Галата включително), община Варна	ПМС № 549 от 1950 г.
6.	Ваканционно селище	РМС № 45 от 2005 г. (ДВ, бр. 11

	"Дюни", община Созопол	от 2005 г.)
7.	курортен комплекс "Златни пясъци", община Варна	РМС № 45 от 2005 г. (ДВ, бр. 11 от 2005 г.)
8.	гр. Китен, община Приморско	ПМС № 89 от 1967 г. (ДВ, бр. 35 от 1967 г.)
9.	Курортен комплекс "Международен младежки център "Приморско", община Приморско	РМС № 45 от 2005 г. (ДВ, бр. 11 от 2005 г.)
10.	гр. Несебър, община Несебър	РМС № 179 от 1954 г.
11.	гр. Обзор, община Несебър	РМС № 89 от 1967 г. (ДВ, бр. 35 от 1967 г.)
12.	гр. Поморие, община Поморие	ПМС № 741 от 1953 г.
13.	гр. Приморско, община Приморско	РМС № 89 от 1967 г. (ДВ, бр. 35 от 1967 г.)
14.	курортен комплекс "Св. св. Константин и Елена", община Варна	РМС № 45 от 2005 г. (ДВ, бр. 11 от 2005 г.)
15.	курортен комплекс "Слънчев бряг", община Несебър	РМС № 45 от 2005 г. (ДВ, бр. 11 от 2005 г.)
16.	гр. Созопол, община Созопол	РМС № 89 от 1967 г. (ДВ, бр. 35 от 1967 г.)
17.	местност "Тузлата", община Балчик	ПМС № 549 от 1965 г.
18.	гр. Царево, община Царево	РМС № 89 от 1967 г. (ДВ, бр. 35 от 1967 г.)

Климатични морски курорти от местно значение		Административен акт, с който е обявен курортът
1.	с. Ахелой, община Поморие	Заповед № 464 на МНЗСГ (ДВ, бр. 27 от 1967 г.)
2.	гр. Бяла, община Бяла	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
3.	с. Българево, община Каварна	Заповед № 464 на МНЗСГ (ДВ, бр. 27 от 1967 г.)
4.	местността при устието на р. Камчия, община Аврен	Заповед № 3913 на МНЗСГ от 1963 г.
5.	с. Кранево, община Балчик	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
6.	гр. Каварна, община Каварна	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
7.	местност "Кузлука" и гр. Св. Влас, община Несебър	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
8.	с. Крапец, община Шабла	Заповед № 2620 на МНЗСГ

		(ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
9.	с. Лозенец, община Царево	Заповед № 4484 на МНЗ от 1969 г.
10.	ваканционно селище "Русалка", община Каварна	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
11.	с. Равда, община Несебър	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
12.	местността при устието на р. Ропотамо и около блато "Аркутино", община Приморско	Заповед № 464 на МНЗСГ (ДВ, бр. 27 от 1967 г.)
13.	с. Синеморец, община Царево	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
14.	гр. Черноморец, община Созопол	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
15.	с. Шкорпиловци, община Долни чифлик	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)
16.	гр. Шабла, местността около минералните извори и езерата, община Шабла	Заповед № 2620 на МНЗСГ (ДВ, бр. 54 от 1963 г.)

ЗАКОН ЗА МЕСТНИТЕ ДАНЪЦИ И ТАКСИ

Чл. 22. (Изм. - ДВ, бр. 110 от 2007 г., в сила от 01.01.2008 г., изм. - ДВ, бр. 105 от 2008 г., в сила от 01.01.2009 г., изм. - ДВ, бр. 95 от 2009 г., в сила от 01.01.2010 г., изм. - ДВ, бр. 98 от 2010 г., в сила от 01.01.2011 г., изм. - ДВ, бр. 98 от 2018 г., в сила от 01.01.2019 г.)

Общинският съвет определя с наредбата по чл. 1, ал. 2 размера на данъка:

1. за недвижимите имоти, с изключение на недвижимите имоти по т. 2, в граници от 0,1 до 4,5 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот;

2. за жилищни имоти, разположени на територията на населено място или селищно образувание, включени в Списъка на курортите в Република България и определяне на техните граници, приет с Решение на Министерския съвет № 153 от 24 февруари 2012 г., които за съответната година не са основно жилище на данъчно задълженото лице, не са отдадени под наем и не са регистрирани като места за настаняване по смисъла на Закона за туризма, в граници, както следва:

а) от 5 до 7 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот - за имотите, разположени в балнеолечебни, климатични планински и климатични морски курорти от национално значение, включени в списъка по т. 2;

б) от 4,5 до 6 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот - за имотите, включени в списъка по т. 2, извън тези по буква "а".

Чл. 23. (Изм. - ДВ, бр. 103 от 1999 г., в сила от 01.01.2000 г., изм. - ДВ, бр. 109 от 2001 г., в сила от 01.01.2002 г., изм. - ДВ, бр. 100 от 2005 г., в сила от 01.01.2006 г., изм. - ДВ, бр. 98 от 2010 г., в сила от 01.07.2011 г., изм. - ДВ, бр. 98 от 2018 г., в сила от 01.01.2019 г.)

Данъкът се определя от служител на общинската администрация по местонахождението на недвижимия имот и се съобщава на данъчно задълженото лице или на негов законен представител.

Допълнителни разпоредби

§ 1. По смисъла на този закон:

1. (изм. - ДВ, бр. 109 от 2001 г., в сила от 01.01.2002 г.) "Предприятия" са лицата по смисъла на Закона за счетоводството.

2. "Основно жилище" е имотът, който служи за задоволяване на жилищните нужди на гражданина и членовете на неговото семейство през преобладаващата част от годината.

МЕСТНИ ДАЊЦИ

РАЗДЕЛ I ДАНЪК ВЪРХУ НЕДВИЖИМИТЕ ИМОТИ

Чл. 7 (1) (Изм. с Реш. № 435/Прот. №26/20.12.2018 год.) С данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната поземлени имоти, сгради и самостоятелни обекти в сгради в строителните граници на населените места и селищните образувания, както и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията.

(2) Не се облагат с данък поземлените имоти, заети от улици, пътища от републиканската и общинската пътни мрежи и железопътната мрежа, до ограничителните строителни линии. Не се облагат с данък и поземлените имоти, заети от водни обекти, държавна и общинска собственост.

(3) Не се облагат с данък земеделските земи и горите, с изключение на застроените земи - за действително застроената площ и прилежащия ѝ терен.

(4) (Отм., Реш. № 561/Прот. № 44/27.01.2011г.; Нова, Доп. с Реш. № 434/Прот. № 28/13.02.2014г., Вл. в сила от 01.01.2014 год.) Не се облагат с данък върху недвижимите имоти храмовете и манастирите, предназначени за богослужебна дейност, заедно с поземлените имоти, върху които са построени – собственост на законно регистрираните вероизповедания в страната, както и молитвените домове, заедно с поземлените имоти, върху които са построени - собственост на законно регистрираните вероизповедания в страната.

Чл. 8 (1) Данъчно задължени лица са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти.

(2) Собственикът на сграда, построена върху държавен или общински поземлен имот, е данъчно задължен и за този имот.

(3) При учредено вещно право на ползване данъчно задължен е ползвателят.

(4) При концесия данъчно задължен е концесионерът.

Чл. 9 (Изм. и доп. с Реш. № 435/Прот. №26/20.12.2018 год.) Когато върху облагаем недвижим имот правото на собственост или ограниченото вещно право на ползване е притежание на няколко лица, те дължат данък съответно на частите си.

Чл. 10 (1) Данъкът върху недвижимите имоти се заплаща:

1. в брой в касите на общината, находящи се в гр. Царево и гр. Ахтопол.

2. по банков път – по банковата сметка на общината;

3. с пощенски запис.

4. (Доп. с Реш. № 297/ Прот. № 19/ 21.11.2017 год.) По електронен път на интернет адреса на община Царево-www.isarevo.org.

(2) Всеки от съсобствениците на имота, съответно от съпритежателите на ограниченото вещно право, може да плати данъка за целия имот за сметка на останалите.

Чл. 11 (Изм. с Реш. № 561/Прот. № 44/27.01.2011год.) (1) Данъкът върху недвижимите имоти се плаща на две равни вноски в следните срокове: от 1 март до 30 юни и до 30 октомври на годината, за която е дължим.

(2) На предплатилите от 1 март до 30 април за цялата година се прави отстъпка от 5 на сто.

Чл. 12 Данъкът се заплаща независимо дали недвижимите имоти се използват или не.

Чл. 13 От заплащане на данък се освобождават лицата за имотите, определени в чл. 24 от Закона за местните данъци и такси.

Чл. 14 Данъкът върху недвижимите имоти постъпва в приход на бюджета на общината, на територията на която се намира имотът.

Чл. 15 (Изм. с Прот. № 20/27.01.2009 год.; Изм. с Прот. № 32/21.12.2009 год.; Изм. с Реш. № 232/Прот. № 16/21.12.2012 год.; Изм. с Реш. № 435/Прот. №26/20.12.2018 год.) (1) Размерът на данъка върху недвижимите имоти се определя в промил на база на данъчна основа съгласно чл. 20 и чл. 21, ал. 1 от ЗМДТ по населени места, както следва:

№ по ред	Населено място	Жилищни имоти		Нежилищни имоти	
		граждани	фирми	граждани	фирми
1.	гр. Царево	1	1	1.8	1.8
2.	гр. Ахтопол	3	3	3.5	3.5
3.	с. Лозенец	3	3	3.5	3.5
4.	с. Синеморец	3	3	3.5	3.5
5.	с. Резово	3	3	3.5	3.5
6.	с. Варвара	3	3	3.5	3.5
7.	с. Велика	3	3	3.5	3.5
8.	с. Фазаново	2	2	2	2
9.	с. Бродилово	2	2	2	2
10.	с. Кости	2	2	2	2
11.	с. Българи	2	2	2	2
12.	с. Изгрев	2	2	2	2
13.	с. Кондолово	2	2	2	2

(2) (Нова, Доп. с Реш. № 435/Прот. №26/20.12.2018 год.) За жилищни имоти, разположени на територията на населено място или селищно образувание, включени в Списъка на курортите в Република България и определяне на техните граници, приет с Решение на Министерския съвет № 153 от 24 февруари 2012 г., които за съответната година не са основно жилище на данъчно задълженото лице, не са отдадени под наем и не са регистрирани като места за настаняване по смисъла на Закона за туризма, в следните размери:

а) 5 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот за имотите, находящи се в гр. Царево,

б) 6,5 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот за имотите, находящи се в гр. Ахтопол.

в) 6 на хиляда върху данъчната оценка на недвижимия имот за имотите, находящи се в с. Лозенец и с. Синеморец.

Чл. 16 Данъчната оценка на недвижимите имоти на гражданите се определя по норми съгласно приложение № 2 от Закона за местните данъци и такси в зависимост от вида на имота, местонахождението, площта, конструкцията и овехтяването и съобразно зоните от Приложение № 3 от тази Наредба и се съобщава на данъчно задължените лица.

Чл. 17 (1) (Изм. с Реш. № 561/Прот. № 44/27.01.2011 год.) Данъчната оценка на нежилищните имоти на предприятията е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка, съгласно Приложение № 2 от Закона за местните данъци и такси, а за жилищните имоти – данъчната им оценка, съгласно Приложение № 2 от ЗМДТ.

(2) (Изм. с Реш. № 561/Прот. № 44/27.01.2011 год.) Данъчната оценка на недвижимите имоти, върху които е учредено право на ползване на предприятие е по-високата между отчетната им стойност по баланса на собственика или данъчната оценка съгласно приложение № 2 от Закона за местните данъци и такси, а за жилищните имоти – данъчната оценка съгласно приложение № 2 от Закона за местните данъци и такси.

(3) Данъчната оценка на имотите по чл. 11, ал. 2 от Закона за местните данъци и такси, върху които са построени сгради на лица, различни от собственика на поземления имот, се определя съгласно нормите по приложение № 2 от Закона за местните данъци и такси.

(4) При липса на счетоводни данни данъчната оценка се определя от служител на общинската администрация за сметка на данъчно задълженото лице. В тези случаи служителят на общинската администрация може да ползва и вещи лица.

Чл. 18 (1) Данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл. 10, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси към 1 януари на годината, за която се дължи.

(2) При промяна на данъчната оценка на имота през годината данъкът се определя върху новата оценка от месеца, следващ месеца на промяната. В случаите на промяна от общинския съвет на границите на зоните в населените места и категориите на вилните зони

РАЗДЕЛ I

ДАНЪК ВЪРХУ НЕДВИЖИМИТЕ ИМОТИ

Чл. 7 (1) С данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и поземлени имоти в строителните граници на населените места и селищните образувания, както и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията.

(2) Не се облагат с данък поземлените имоти, заети от улици, пътища от републиканската и общинската пътни мрежи и железопътната мрежа, до ограничителните строителни линии. Не се облагат с данък и поземлените имоти, заети от водни обекти, държавна и общинска собственост.

(3) Не се облагат с данък земеделските земи и горите, с изключение на застроените земи - за действително застроената площ и прилежащия ѝ терен.

(4) (Отм., Реш. № 561/Прот. № 44/27.01.2011г.; Нова, Доп. с Реш. № 434/Прот. № 28/13.02.2014г., Вл. в сила от 01.01.2014 год.) Не се облагат с данък върху недвижимите имоти храмовете и манастирите, предназначени за богослужебна дейност, заедно с поземлените имоти, върху които са построени – собственост на законно регистрираните вероизповедания в страната, както и молитвените домове, заедно с поземлените имоти, върху които са построени - собственост на законно регистрираните вероизповедания в страната.

Чл. 8 (1) Данъчно задължени лица са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти.

(2) Собственикът на сграда, построена върху държавен или общински поземлен имот, е данъчно задължен и за този имот.

(3) При учредено вещно право на ползване данъчно задължен е ползвателят.

(4) При концесия данъчно задължен е концесионерът.

Чл. 9 Когато върху облагаем недвижим имот правото на собственост или ограниченото вещно право е притежание на няколко лица, те дължат данък съответно на частите си.

Чл. 10 (1) Данъкът върху недвижимите имоти се заплаща:

1. в брой в касите на общината, находящи се в гр. Царево и гр. Ахтопол.

2. по банков път – по банковата сметка на общината;

3. с пощенски запис.

4. (Доп. с Реш. № 297/ Прот. № 19/ 21.11.2017 год.) По електронен път на интернет адреса на община Царево-www.tsarevo.org.

(2) Всеки от съсобствениците на имота, съответно от съпритежателите на ограниченото вещно право, може да плати данъка за целия имот за сметка на останалите.

Чл. 11 (Изм. с Реш. № 561/Прот. № 44/27.01.2011г.) (1) Данъкът върху недвижимите имоти се плаща на две равни вноски в следните срокове: от 1 март до 30 юни и до 30 октомври на годината, за която е дължим.

(2) На предплатилите от 1 март до 30 април за цялата година се прави отстъпка от 5 на сто.

Чл. 12 Данъкът се заплаща независимо дали недвижимите имоти се използват или не.

Чл. 13 От заплащане на данък се освобождават лицата за имотите, определени в чл. 24 от Закона за местните данъци и такси.

Чл. 14 Данъкът върху недвижимите имоти постъпва в приход на бюджета на общината, на територията на която се намира имотът.

Чл. 15 (Изм. с Прот. № 20/27.01.2009г.; Изм. с Прот. № 32/21.12.2009г.; Изм. с Реш. № 232/Прот. № 16/21.12.2012г.) Размерът на данъка върху недвижимите имоти се определя в промил на база на данъчна основа съгласно чл. 20 и чл. 21, ал. 1 от ЗМДТ по населени места, както следва:

№ по ред	Населено място	Жилищни имоти		Нежилищни имоти	
		граждани	фирми	граждани	фирми

1.	гр. Царево	1	1	1.8	1.8
2.	гр. Ахтопол	3	3	3.5	3.5
3.	с. Лозенец	3	3	3.5	3.5
4.	с. Синеморец	3	3	3.5	3.5
5.	с. Резово	3	3	3.5	3.5
6.	с. Варвара	3	3	3.5	3.5
7.	с. Велика	3	3	3.5	3.5
8.	с. Фазаново	2	2	2	2
9.	с. Бродилово	2	2	2	2
10.	с. Кости	2	2	2	2
11.	с. Българи	2	2	2	2
12.	с. Изгрев	2	2	2	2
13.	с. Кондолово	2	2	2	2

Чл. 16 Данъчната оценка на недвижимите имоти на гражданите се определя по норми съгласно приложение № 2 от Закона за местните данъци и такси в зависимост от вида на имота, местонахождението, площта, конструкцията и овехтяването и съобразно зоните от Приложение № 3 от тази Наредба и се съобщава на данъчно задължените лица.

Чл. 17 (1) (Изм. с Реш. № 561/Прот. № 44/27.01.2011г.) Данъчната оценка на нежилищните имоти на предприятията е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка, съгласно Приложение № 2 от Закона за местните данъци и такси, а за жилищните имоти – данъчната им оценка, съгласно Приложение № 2 от ЗМДТ.

(2) (Изм. с Реш. № 561/Прот. № 44/27.01.2011г.) Данъчната оценка на недвижимите имоти, върху които е учредено право на ползване на предприятие е по-високата между отчетната им стойност по баланса на собственика или данъчната оценка съгласно приложение № 2 от Закона за местните данъци и такси, а за жилищните имоти - данъчната оценка съгласно приложение № 2 от Закона за местните данъци и такси.

(3) Данъчната оценка на имотите по чл. 11, ал. 2 от Закона за местните данъци и такси, върху които са построени сгради на лица, различни от собственика на поземления имот, се определя съгласно нормите по приложение № 2 от Закона за местните данъци и такси.

(4) При липса на счетоводни данни данъчната оценка се определя от служител на общинската администрация за сметка на данъчно задълженото лице. В тези случаи служителят на общинската администрация може да ползва и вещи лица.

Чл. 18 (1) Данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл. 10, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси към 1 януари на годината, за която се дължи.

(2) При промяна на данъчната оценка на имота през годината данъкът се определя върху новата оценка от месеца, следващ месеца на промяната. В случаите на промяна от общинския съвет на границите на зоните в населените места и категориите на вилните зони или на населените места, данъкът се определя върху новата данъчна оценка от 1 януари на следващата година.

Чл. 19 (1) За имот, който е основно жилище, данъкът се дължи с 50 на сто намаление.

(2) За имот, който е основно жилище на лице с намалена работоспособност от 50 до 100 на сто, данъкът се дължи със 75 на сто намаление.

Чл. 20 (Изм. с Реш. № 561/Прот. № 44/27.01.2011г.) Необходимо условие за определяне на данъка е наличието на подадена данъчна декларация по чл. 14 от Закона за местните данъци и такси.

Чл. 21 При промяна на обстоятелство, което има значение за определяне на данъка, лицата по чл. 19 предявяват правото си за ползване на данъчно облекчение чрез данъчна декларация, която подават в срока по чл. 14, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси.

РАЗДЕЛ II